

Arrest

nr. 111 534 van 9 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Sidiqi Zulgai, verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Tadjek origine te zijn. U verklaart 24-25 jaar oud te zijn en u werd geboren in het dorp Deh Afghanan nabij de stad Maidan in de provincie Maidan Wardak, waar u ook steeds gewoond hebt tot aan uw vertrek uit Afghanistan. U bent niet gehuwd en heeft geen kinderen. U bent alleen naar Europa gekomen. Uw familie verblijft naar alle waarschijnlijkheid op dit moment nog in Maidan Wardak.

U hebt Afghanistan verlaten omwille van problemen met de Afghaanse overheid (politie) naar aanleiding van uw activiteiten in samenwerking met een zekere talib (Q.F.).

Ongeveer 5-6 jaar voor uw vertrek uit Afghanistan begon u als leerjongen te werken in de bakkerij van (H.R.) in Maidan stad. Een 2 tal jaren geleden stierf hij en aangezien zijn 2 zonen elk een eigen

zaak hadden vroegen ze u de bakkerij verder uit te baten. U had zelf niet de middelen om hiervoor een financiële bijdrage te doen, dus er werd afgesproken dat 1/3 van de opbrengst voor u was en 2/3 voor hen beide. Op deze manier werkte u verder in de bakkerij. Ongeveer 5-6 maanden voor uw vertrek uit Afghanistan werd u aangesproken door (Q.F.), één van uw klanten aan wie u ook regelmatig overschotten van droog brood gaf als voedsel voor de dieren. Hij vroeg u met hem samen te werken en het materiaal dat hij u zou brengen bij te houden en naar de bakkerij te brengen, daar zou iemand het dan telkens komen ophalen. Hij gaf u enkele gescheurde bankbriefjes afghani en u zou de persoon telkens herkennen doordat hij de andere helft van de gescheurde bankbriefjes bij had. Aan deze persoon diende u telkens het materiaal mee te geven dat (Q.F.) bij uw thuis zou verbergen. U werd hiervoor betaald, afhankelijk van keer tot keer varieerde dat van 4000 tot 15 000 afghani. U deed dat op deze manier gedurende enkele maanden, wetende dat (Q.F.) betrokken was bij de taliban en dat deze pakketten die u bijhield en vervoerde waarschijnlijk materiaal bevatten voor het vervaardigen van bommen en explosieven. Op een dag, ongeveer een week voor uw vertrek, was u aan het bidden nabij het kanaal toen één van de werkers van de bakkerij naar u toe kwam met de boodschap dat er mensen van de overheid naar u waren komen vragen in de bakkerij. U vermoedde dat er meer aan de hand was en u keerde niet terug naar de bakkerij maar u vluchtte naar het huis van (J.G.), eveneens één van uw klanten aan wie u regelmatig overschot van droog brood gaf voor de dieren. U bleef 5 dagen bij (J.G.) en contacteerde uw vader via de telefoon. Uw vader zei u dat u overdag werd gezocht door de regering en dat 's avonds de taliban aan de macht waren, dus dat het beter was dat u zou vertrekken uit de regio. (J.G.) vond een smokkelaar voor u en u bleef nog 2 dagen bij hem thuis en dan vertrok u via Kampani in Kabul naar Nimrooz en zo verliet u het land.

U verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht tijdens de zomer van 2012. U kwam in België aan op 3 februari 2013 en vroeg de daaropvolgende dag asiel aan.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolging vanwege de Afghaanse overheid. U vreest hierbij voor uw leven.

U legt geen documenten voor ter ondersteuning van uw identiteit en asielrelaas.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch voor de status van subsidiair beschermde is omdat de problemen die u verklaart te hebben gehad in Afghanistan en dewelke ook de rechtstreekse aanleiding waren voor uw vlucht en asielaanvraag in België, op verschillende punten onvoldoende overtuigend, onvoldoende plausibel en bijgevolg onvoldoende geloofwaardig zijn om een doelgerichte en persoonlijke vrees voor vervolging aan te tonen bij een huidige terugkeer naar Afghanistan.

Volgende cumulatie van vage en weinig specifieke, incoherente, weinig aannemelijke, onvoldoende overtuigende en bijgevolg weinig geloofwaardige elementen in uw verklaringen met betrekking tot de incidenten dewelke de directe aanleiding zouden hebben gegeven voor uw vlucht uit Afghanistan ondermijnt op fundamentele wijze uw gegronde vrees voor vervolging bij een actuele terugkeer naar Afghanistan.

Een eerste bemerking heeft betrekking op uw verklaringen over deze (Q.F.) en het werk dat u voor hem zou hebben gedaan. Uw verklaringen hier komen op verschillende punten vaag, oppervlakkig, incoherent en weinig aannemelijk over, zodat er dan ook ernstige vragen kunnen gesteld worden bij de geloofwaardigheid van wat u hier vertelt.

Wanneer u gevraagd wordt wat meer te vertellen over deze (Q.F.) en voornamelijk waar hij zich mee bezighield, wat zijn activiteiten waren bij de taliban, dan blijft uw antwoord eerder oppervlakkig, vaag en weinig zeggend. U kan alleen maar zeggen dat er veel taliban zijn, dat iedereen talib is, dat verschillende mensen met de namen Ahmad en Mahmoud met een wapen taliban zijn en dat ze overdag in de bergen zijn en tijdens de nacht vechten (CGVS, p. 14). Verder haalt u dan nog een incident aan waarbij de Amerikanen enkele taliban zouden gearresteerd hebben, maar dit heeft verder concreet niets met u te maken (CGVS, p. 14). Als u dan nog eens de vraag herhaald wordt, waar deze (Q.F.) concreet mee bezig was en bij welke taliban groepering hij actief was, dan blijft uw antwoord opnieuw vaag en weinig zeggend. U kan alleen vertellen dat hij u gewoon vroeg dat materiaal te dragen en dat hij bezig was met activiteiten tegen de Amerikanen en tegen de regering (CGVS, p. 14).

Ook over het materiaal dat u voor (Q.F.) diende te bewaren en mee te geven als de juiste persoon het kwam afhalen en over de concrete wijze waarop dit in zijn werk ging, komen uw verklaringen eerder vaag, vreemd, soms onlogisch en incoherent en dan ook weinig aannemelijk over. U weet niet wat voor materiaal het was dat hij u gaf en u zou hem daar ook nooit iets over gevraagd hebben, want als iemand voor de taliban werkt dan kan je hem dat niet vragen (CGVS, p. 12). Hier komt het eerder

vreemd, weinig logisch en ook weinig aannemelijk over dat u gedurende maanden dit materiaal voor (Q.F.) zou hebben bijgehouden in uw huis en in uw winkel zonder te weten wat het eigenlijk was dat u bijhield. Als u hiernaar gevraagd wordt, antwoordt u eerder ontwijkend en herhaalt u eigenlijk gewoon wat u daarvoor reeds zei dat hij het naar uw huis bracht en dat u het daar dan vond en dat u het dan op uw fiets bond en de volgende dag mee naar de bakkerij nam (CGVS, p. 12). Het komt hier op zich al eerder vreemd over dat (Q.F.) deze door u beschreven werkwijze zou hanteren om dit materiaal bij de juiste persoon te laten terechtkomen. Als hij het 's nachts ongemerkt aan het huis van uw familie kon afzetten, dan zou hij het toch ook ongemerkt elders, meteen op de juiste plek of bij de juiste persoon, kunnen bezorgen. Het komt dan ook vreemd en eerder verwonderlijk over dat hij ervoor kiest u als tussenpersoon te gebruiken en het dan eerst naar uw huis te brengen en dan moet u het later nog naar uw bakkerij meenemen en dan moet nog iemand het daar komen ophalen en naar de juiste plek of persoon brengen. Dit lijkt toch een eerder gecompliceerde en omslachtige werkwijze waarbij bovendien toch heel wat risico is dat het materiaal ergens onderweg wordt gecontroleerd en onderschept. U kan hier geen afdoende en duidelijke verklaring voor geven. U speculeert dat hij het misschien zo deed omdat hij bang was van de checkpoints langs de wegen (CGVS, p. 12). Maar op deze door u beschreven wijze moest het materiaal toch ook een hele weg afleggen en waarschijnlijk toch ook heel wat checkpoints passeren vooraleer het op zijn uiteindelijke bestemming arriveerde. U zou hem hierover opnieuw nooit iets gevraagd hebben, omdat je geen vragen stelt aan de taliban (CGVS, p. 12). Verder kan u ook niets concreet vertellen over de personen die dit materiaal dan telkens bij u in de bakkerij kwamen ophalen. U stelt dat het telkens verschillende mensen waren, maar heeft helemaal geen idee wie zij waren, waar ze vandaan kwamen of wat ze met dat materiaal deden (CGVS, p. 12-13). U zou het hen ook nooit gevraagd hebben en u zou daar opnieuw ook nooit met (Q.F.) over gesproken hebben (CGVS, p. 13). Wanneer u dan gevraagd wordt of u het nooit aan (Q.F.) vroeg waarvoor ze dit materiaal gebruikten, dan antwoordt u dat u weet dat ze daar bommen van maakten die ze dan onder een brug of op de weg zouden plaatsen (CGVS, p. 13). Plots weet u dus wel wat dit materiaal concreet inhield. Als u dan gevraagd wordt hoe u dit precies wist, dan stelt u dat het misschien zo was omdat hij het niet direct aan de juiste persoon kon geven en het dus via u deed, dus misschien denkt u daarom dat het om dergelijk materiaal ging (CGVS, p. 13). Dergelijke verklaring berust echter louter op speculatie en het komt hier ook eerder vreemd over dat u dit dan niet vanaf het begin vermeldde, op het moment dat u de eerste keer werd gevraagd wat voor materiaal dit was dat u diende bij te houden. Bovendien kan hier kort ook nog een incoherentie opgemerkt worden met uw verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Daar stelde u namelijk dat u voor (Q.F.) pakketten diende te vervoeren naar verschillende plaatsen (zie vragenlijst DVZ, p. 4 nr. 5, in administratief dossier), terwijl u nu verklaart dat u het materiaal gewoon telkens van uw huis meenam naar de bakkerij. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, kan u alleen maar zeggen dat u dat niet zou gezegd hebben bij DVZ en dat u niet weet waarom het daar geschreven staat (CGVS, p. 13).

Verder heeft u ook helemaal geen idee of er nog andere mensen waren die hetzelfde of gelijkaardig werk deden voor deze (Q.F.) (CGVS, p. 14). U zou het hem nooit gevraagd hebben en u zou er ook nooit met iemand over gesproken hebben (CGVS, p. 14). Als u dan tot slot gevraagd wordt wat u wist van zijn bezigheden en zijn betrokkenheid bij de taliban op het moment dat u toestemde en met dit werk voor hem begon, dan stelt u dat u toen alleen wist dat hij een goede persoon was, dat hij de Koran reciteerde en bad in de moskee, toen u besepte dat hij een crimineel was was het al te laat (CGVS, p. 14). Even tevoren had u echter gezegd dat u wist dat het materiaal dat u vervoerde bedoeld was om bommen mee te maken en hierop antwoordt u dat hij u inderdaad duidelijk zei dat ze bommen maakten van dat materiaal en dat het dus een beloning was voor u om dit werk te doen want dat ze met die bommen Amerikanen en andere buitenlanders doden (CGVS, p. 14). Hier spreekt u uzelf verschillende keren tegen in uw verklaringen. Aangezien u eerst stelde niet te weten wat voor materiaal het was dat hij u bracht (CGVS, p. 12) en vervolgens vertelt u dat hij het u wel duidelijk zei dat het om materiaal ging om bommen te maken (CGVS, p. 14). Volgens deze laatste verklaring kan het dan ook niet kloppen dat u verklaart in het begin helemaal niets af te weten van zijn betrokkenheid bij de taliban en dat u pas later ontdekte dat hij een crimineel was (CGVS, p. 14).

Dergelijke verklaringen die op tal van punten vaag, vreemd, onlogisch, incoherent en weinig aannemelijk overkomen, ondermijnen op ernstige wijze de geloofwaardigheid van wat u hier vertelt. Bovendien wist u dus wel degelijk waar u gedurende maanden mee bezig was en heeft u zelf nooit een poging gedaan om naar de politie te stappen en melding te maken van de verdachte en criminele activiteiten van deze (Q.F.) (CGVS, p. 15). Dat u geen bescherming gezocht heeft terwijl u toch moet geweten hebben dat u op een dag zelf beschuldigd kon worden van strafbare feiten is op zich al ongeloofwaardig.

Een tweede bemerking heeft dan betrekking op uw verklaringen over de mensen van de overheid die een bezoek zouden gebracht hebben aan uw bakkerij. Ook hier komen uw antwoorden op verschillende vlakken vaag, weinig concreet en weinig zeggend over, wat opnieuw ernstige vragen stelt

bij uw geloofwaardigheid. U weet om te beginnen eigenlijk al niet precies wie er naar uw bakkerij kwam. Bij DVZ sprak u over de politie (zie vragenlijst DVZ, p. 4 nr. 5 in administratief dossier) en nu op het CGVS heeft u het over soldaten (CGVS, p. 10). Als u dan gevraagd wordt wie het dan precies waren, dan stelt u dit eigenlijk niet te weten (CGVS, p. 15). U zou dit nieuws vernomen hebben van een werkmans uit de bakkerij. U kan het moment waarop u dit vernam echter niet in de tijd situeren, zelfs niet ongeveer. Het enig wat u hierover kan zeggen is dat u het niet juist meer weet, dat het niet koud was en niet warm (CGVS, p. 15). Verder wordt u dan gevraagd wat u dan juist vernam, wat er precies gebeurd was, wie er kwam, hoeveel mensen, wanneer ze kwamen en wat ze concreet wilden. Het enige eerder vage en weinig specifieke antwoord dat u hierop kan geven is dat de werkmans kwam en u zei dat er mensen van de regering waren gekomen, dus dat u dacht dat er iemand gerapporteerd had over u en u vluchtte meteen naar het huis van (J.G.) (CGVS, p. 15). Dat is alles wat u hierover kan vertellen, toen u het hoorde zou u meteen naar het huis van (J.G.) gevlucht zijn en u zou dan niet meer buiten gekomen zijn (CGVS, p. 15). Wanneer u dan gevraagd wordt of u dan niet meer doorvroeg bij deze werkmans, of u niet vroeg naar meer concrete details over wat er precies gebeurd was, aangezien het hier toch om uw zaak en ook om u persoonlijk ging, dan kan u hierop alleen maar opnieuw hetzelfde antwoord herhalen dat u naar (J.G.) vluchtte en dat uw vader u zou gezegd hebben dat de regering u zocht (CGVS, p. 15). U heeft echter geen idee wie van de regering precies u zouden gezocht hebben en u heeft daar blijkbaar ook niets meer over gevraagd (CGVS, p. 15). Dergelijke vage en zeer weinig specifieke verklaringen geven de indruk van een houding van desinteresse in het datgene wat u verklaart de essentie en hoofdreden te zijn waarom u uw land van herkomst ontvlucht bent, wat opnieuw uw geloofwaardigheid sterk in vraag stelt. U heeft ook helemaal geen idee of hiervan iets op papier gezet werd door deze mensen van de regering en wat ze dan juist zouden gezegd hebben op het moment dat ze weggingen (CGVS p. 15). Verder zouden deze mensen van de regering dan ook nog naar het huis van uw familie zijn gekomen, u zou dit telefonisch van uw vader hebben vernomen (CGVS, p. 15-16). Maar u heeft echter helemaal geen idee wanneer dit zou geweest zijn, dat vroeg u uw vader niet, hij zou u gewoon gezegd hebben dat ze u zochten, u weet niet juist om welke reden (CGVS, p. 16). Als u dan gevraagd wordt of u uw vader hier dan niet meer concreet naar doorvroeg, naar wie u juist zocht en waarom, dan kan u alleen maar hetzelfde weinig zeggende antwoord herhalen dat hij u gewoon zei dat de regering u zocht, dat ze u elke dag zochten (CGVS, p. 16).

De cumulatie van deze vage, incoherente en op verschillende punten vreemde, weinig logische en weinig aannemelijke verklaringen met betrekking tot de door uw beweerde incidenten die de directe aanleiding zouden hebben gegeven tot uw vlucht uit Afghanistan, ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van wat u vertelt.

Tot slot zijn er dan uw verklaringen met betrekking tot recent contact dat u heeft met uw familie in Afghanistan na uw vertrek en over datgene wat u weet over de huidige situatie van uw problemen in Afghanistan. U verklaart nog contact te hebben met uw vader sinds uw vertrek en wanneer u dan gevraagd wordt waar u dan met hem over praat, dat stelt u dat u spreekt over de problemen, over wat gebeurd was (CGVS, p. 8). Als u dan echter verder wordt gevraagd wat hij u dan juist daarover allemaal vertelt, dan blijkt het hier echter te gaan om de algemene situatie en incidenten die in de regio gebeurden, namelijk een zelfmoordaanslag en een arrestatie van enkele mensen door de Amerikanen, waar u en uw persoonlijke problemen concreet niets mee te maken hebben (CGVS, p. 8). Buiten deze algemene problemen zou uw vader u niets verteld hebben (CGVS, p. 8). Wanneer u dan op het einde van het interview specifiek gevraagd wordt naar wat u weet over de huidige stand van zaken van de problemen die u had in Afghanistan, dan stelt u, als u met hen belt, gewoon te vragen hoe het met hen is en dat is alles (CGVS, p. 16). Op de vraag of u dan niet enige concrete vragen stelt over uw persoonlijke situatie en de verdere ontwikkelingen van de problemen die u daar had, dan kan u alleen maar het eerder absurde antwoord geven dat er het systeem is in Afghanistan dat als je daar bent dat ze je dan zoeken en als je er niet meer bent dan zoeken ze je niet meer, maar als je dan terug gaat dan zoeken ze je terug (CGVS, p. 16). Tot slot wordt u dan gevraagd of uw familie na uw vertrek nog iets vernomen heeft van de autoriteiten of politie of van deze (Q.F.). Hier kan u dan alleen maar op zeggen dat uw vader een oude man is die niet weet hoe hij die problemen moet opvolgen of waar hij daarvoor heen moet gaan en dat hij u daarover niets zou gezegd hebben (CGVS, p. 16). Indien de Afghaanse overheid en de taliban nu werkelijk naar u specifiek op zoek zouden zijn dan zou hier toch van hen verwacht worden dat ze nog naar u zouden komen informeren zijn bij uw familie. Nergens uit uw verklaringen hier blijkt echter dat dit het geval is, wat meteen de ernst en de geloofwaardigheid van de vervolging die u hier aanhaalt in vraag stelt.

Op basis van voorgaande argumentatie concludeert het CGVS dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2 a en b.

Hierbij kan worden opgemerkt dat u geen enkel document kan voorleggen ter bevestiging van uw identiteit of ter ondersteuning van uw asielrelaas. U zou in Afghanistan nooit een taskara

(Afghaans identiteitsbewijs) hebben gehad, misschien wel als kind maar dat herinnert u zich niet meer (CGVS, p. 3). En ter staving of ondersteuning van het asielrelaas dat u vertelt, kan u ook niets van documenten voorleggen. Dit ontbreken van enig concreet bewijsstuk en het feit dat u blijkbaar ook niet echt een inspanning heeft geleverd om nog iets van documenten te bekomen na uw aankomst hier in België -u heeft immers nog geregeld contact gehad met uw vader en nergens uit uw verklaringen blijkt dat u hem hier iets van gevraagd zou hebben (CGVS, p. 8-9)- ondermijnt opnieuw de ernst van uw vrees en de geloofwaardigheid van het verhaal dat u vertelt.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Hoewel u op basis van uw verklaringen aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit de regio van de stad Maidan in de provincie Maidan Wardak, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS namelijk dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Kabul.

Uw familie blijkt immers behoorlijk bemiddeld te zijn met een boomgaard van bijna 200 appelbomen (CGVS, p. 8), wat u dan ook in staat stelt u op financieel vlak te hervestigen in Kabul. Ook blijkt u de nodige werkervaring te hebben opgebouwd door gedurende 5-6 jaar in een bakkerij te hebben gewerkt en deze daarbij de laatste jaren ook zelf te hebben uitgebaat als zaakvoerder (CGVS, p. 7-8). U bent dus duidelijk goed onderricht in een specifieke stiel en u hebt de nodige ervaring in het uitbaten en runnen van een eigen zaak. Het CGVS oordeelt hier dan ook dat u over alle mogelijkheden beschikt om gebruik te maken van deze ervaring en een nieuw leven op te bouwen in Kabul stad.

Bovendien dient hierbij opgemerkt te worden dat volgens het UNHCR voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). Daarenboven toont iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aan dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in het land waarvan hij stelt de nationaliteit te bezitten, namelijk Afghanistan. Vanuit het kader van een asioldossier bekeken is er bijgevolg niets dat uw terugkeer naar Kabul stad in de weg staat.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48, 48/2, 48/3, 48/4, § 2, 48/5 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet) en van het redelijkheidsbeginsel.

Vooreerst benadrukt verzoeker dat hij niet op de hoogte was van de exacte activiteiten van (Q.F.) en dat hij hierover aldus geen gedetailleerde informatie kan geven. Verzoeker was zich bewust van de banden van (Q.F.) met de taliban, maar kende diens specifieke functie en activiteiten niet. Verzoeker kan enkel met zekerheid bevestigen dat deze man hem contacteerde om materialen te vervoeren en te bewaren. Verzoeker weet niet of hij een gelijkaardige overeenkomst had met andere personen.

Verder verduidelijkt verzoeker dat hij wel wist waarvoor het materiaal dat hij vervoerde en bewaarde, diende, maar niet om welke soort materialen het ging. Zij waren altijd verpakt, hetzij in katoen, hetzij in dozen. Verzoeker heeft deze nooit geopend en heeft er nooit vragen over gesteld uit vrees voor de gevolgen van zijn nieuwsgierigheid, hetgeen ook overeenkomt met zijn op het CGVS afgelegde verklaringen. Verzoeker wijst er nog op dat de route naar zijn werk geen weg is die door auto's maar enkel door voetgangers en fietsers gebruikt kan worden. Er bevinden zich dan ook geen checkpoints. Aldus was dit de minst risicovolle manier om het materiaal te vervoeren van A naar B. Bovendien heeft verweerder geen onderzoek gevoerd naar de mogelijke aanwezigheid van checkpoints op de route naar verzoekers bakkerij.

Vervolgens verduidelijkt verzoeker dat hij, op het moment dat (Q.F.) hem vroeg om materiaal bij te houden en te vervoeren, reeds op de hoogte was van diens banden met de taliban, hetgeen hij blijkens het gehoorverslag ook van meet af aan verklaarde. Zijn verklaring dat (Q.F.) een goede persoon is, nuanceert verzoeker door te stellen dat (Q.F.) naar de buitenwereld toe een goed persoon leek, aangezien hij de koran citeerde en in de moskee bad. Hieruit blijkt dat verzoeker alles behalve tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd.

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen waar hij stelde dat hij voor zijn leven vreesde ingeval hij zijn activiteiten zou melden aan de autoriteiten. Hij wijst er ook op dat de werkmans van zijn bakkerij hem kwam waarschuwen dat er "personen van de overheid" in de zaak waren langs geweest, hetgeen verzoeker ook op het CGVS verklaarde. Hij heeft nooit het woord "soldaat" gebruikt.

Betreffende de subsidiaire beschermingsstatus verbaast verzoeker zich erover dat, hoewel zijn afkomst uit Maidan in de provincie Maidan Wardak niet wordt betwist, zijn asielaanvraag en de mogelijkheid tot toekenning van voormelde status dient te worden beoordeeld aan de hand van de veiligheidssituatie in Kabul. Wanneer verzoekers nationaliteit vaststaat, kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat zijn regio van herkomst hiervoor als aanknopingspunt wordt gebruikt. Onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad meent verzoeker dat de redenering van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel schendt. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat de provincie Maidan Wardak nog steeds zeer onveilig is. Door toch Kabul als vertrekpunt voor het onderzoek naar eventuele subsidiaire bescherming aan te wenden, wordt het principe van de subsidiaire bescherming volgens verzoeker volledig uitgehold, hetgeen wederom een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. Verzoeker preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling kunnen worden erkend dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Waar verzoeker stelt dat hij (Q.F.)'s specifieke functie en activiteiten voor de taliban niet kende, is het niet aannemelijk dat hij zich hier niet verder over informeerde. Het werk dat hij voor (Q.F.) zou gedaan hebben, zou hem immers problemen hebben opgeleverd met de Afghaanse autoriteiten en de aanleiding zijn geweest om zijn land van herkomst te verlaten. Er kan dan ook verwacht worden dat verzoeker de nodige inspanningen levert om zoveel mogelijk informatie te vergaren omtrent al wie bijdraagt aan zijn vrees voor vervolging. Verzoeker kan echter enkel algemene en vage verklaringen afleggen omtrent de taliban en de rol van (Q.F.) binnen deze groepering (gehoorverslag CGVS, p.14). Verzoeker weet evenmin of er nog andere personen gelijkaardig werk voor (Q.F.) verrichtten (gehoorverslag CGVS, p.14). Waar verzoeker stelt dat hij wel wist waarvoor de door hem vervoerde materialen dienden maar niet om welk soort materialen het ging en dat zijn vrees voor de gevolgen van zijn nieuwsgierigheid hem ervan weerhield hierover vragen te stellen, kan dezelfde opmerking gemaakt worden. Wanneer de werkmans van de bakkerij verzoeker meldde dat er "personen van de overheid" waren langs geweest, zou hij immers meteen naar het huis van (J.G.) gevlucht zijn en niet meer zijn buiten gekomen en hij contacteerde dan ook de politie niet meer (gehoorverslag CGVS, p.15). Ook nadat hij zijn land van herkomst verlaten had, informeerde verzoeker zich niet omtrent hetgeen hij diende te vervoeren of omtrent de activiteiten van (Q.F.), hoewel hij nog steeds telefonisch contact had met zijn vader (gehoorverslag CGVS, p.16). Dit klemt des te meer daar verzoeker gedurende vijf à zes maanden de materialen zou bewaard en vervoerd hebben (gehoorverslag CGVS, p.12). Verzoeker geeft evenmin een dienstige verklaring waarom hij, gelet op zijn profiel, zou uitverkozen worden om als tussenpersoon voor een geheime opdracht te dienen voor de taliban.

Verder is het vreemd dat (Q.F.) voor een dergelijk ingewikkelde werkwijze zou kiezen zoals verzoeker het voorstelt. De bestreden beslissing merkt terecht op dat indien (Q.F.) 's nachts ongemerkt het materiaal aan verzoekers huis kon achterlaten, hij evengoed het materiaal ongemerkt kon achterlaten bij de personen voor wie het bestemd was, zonder van een tussenpersoon gebruik te maken. Dat de route die verzoeker naar zijn werk nam, enkel voor fietsers en voetgangers toegankelijk is, is een loutere *post factum*-verklaring en kan dan ook dit motief niet weerleggen. Wanneer hem tijdens het gehoor gevraagd werd waarom (Q.F.) op dergelijke wijze te werk ging, maakte verzoeker geen enkele melding van een

voordeel dat hij zou gehad hebben door deze route nemen. Bovendien moest het materiaal in de bakkerij worden opgehaald door iemand met de andere helft van een verscheurd bankbriefje, die het dan naar de juiste plaats of persoon brengt (gehoorverslag CGVS, p.12-13). (Q.F.) moest dan ook nog verzoeker de bankbriefjes en zijn beloning in het geheim in de bakkerij bezorgen (gehoorverslag CGVS, p.13). Gelet op het grote aantal betrokken personen en de vele nodige handelingen is dit een zeer ingewikkelde werkwijze die het risico op betrapting vergroot en daarom niet aannemelijk is. In dit kader is het eveneens opmerkelijk dat verzoeker niet weet wie de materialen kwam ophalen in de bakkerij, waar die mensen vandaan kwamen en wat zij met het materiaal deden (gehoorverslag CGVS, p.12-13).

Verder zijn ook verzoekers verklaringen over de vraag of hij wist waartoe het materiaal diende, niet eenduidig. Verzoeker verklaarde aanvankelijk: “[...] ik weet niet wat ze maakten van dat materiaal, misschien een bom om Amerikanen te doden” (gehoorverslag CGVS, p.12). Later verklaarde verzoeker: “Ik weet dat ze daar bommen van maakten om die onder de brug te zetten of op de weg” (gehoorverslag CGVS, p.13). Wanneer verzoeker gevraagd werd hoe hij dit wist, stelde hij dat dit misschien was omdat (Q.F.) het materiaal niet direct aan de juiste persoon kon geven en het dus via verzoeker deed (gehoorverslag CGVS, p.13). Nog later verklaarde verzoeker dan weer dat hij vanaf het begin wist dat het materiaal diende om bommen te maken om buitenlanders mee te doden (gehoorverslag CGVS, p.14). Wat betreft het werk dat hij voor (Q.F.) verrichtte, verklaarde verzoeker bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overigens dat hij pakketten moest vervoeren naar verschillende plaatsen (administratief dossier, stuk 11, p.4). Hiermee geconfronteerd op het CGVS, komt verzoeker niet verder dan te ontkennen dat hij dit gezegd heeft (gehoorverslag CGVS, p.13). Nochtans werd de verklaring hem op de DVZ in het Dari voorgelezen en ondertekende hij de verklaring waarmee hij uitdrukkelijk bevestigde dat de erin vervatte verklaringen met de werkelijkheid overeenstemmen. Verzoeker spreekt zichzelf ook tegen waar hij verklaarde dat (Q.F.) een goede persoon was en dat hij aanvankelijk niets wist over de relatie van (Q.F.) met “de andere mensen” (gehoorverslag CGVS, p.11). Later verklaarde verzoeker ook nog dat hij, op het moment dat (Q.F.) hem vroeg het materiaal te bewaren en vervoeren, wist dat (Q.F.) een goede persoon was die de koran citeerde en in de moskee bad, en dat hij te laat beseftte dat hij een crimineel was (gehoorverslag CGVS, p.14). Dat verzoeker bedoelde dat (Q.F.) enkel naar de buitenwereld als een goed persoon overkwam, maar dat verzoeker wel op de hoogte was zijn connecties met de taliban, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift beweert, is een loutere *post factum*-verklaring, die bovendien zijn eerdere verklaring tegenspreekt.

Tevens dient nog te worden opgemerkt dat verzoeker vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de Afghaanse autoriteiten die hem omwille van deze werkzaamheden in zijn bakkerij zouden zijn komen zoeken. Op de DVZ verklaarde verzoeker dat de politie langskwam (administratief dossier, stuk 11, p.4), terwijl hij op het CGVS verklaarde dat het soldaten waren die langskwamen (gehoorverslag CGVS, p.10). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde verzoeker eigenlijk niet te weten wie er in de bakkerij langskwam, terwijl hij wat verder in het gehoor opnieuw verklaarde dat de politie langskwam (gehoorverslag CGVS, p.15). Nog later verklaarde verzoeker dan weer dat de regering hem zocht en naar zijn huis kwamen, hetgeen hij van zijn vader zou vernomen hebben (gehoorverslag CGVS, p.15-16). Dat verzoeker zijn land van herkomst ontvlucht omdat hij vervolging vreest vanwege de Afghaanse autoriteiten, zonder evenwel te kunnen zeggen om welke autoriteiten het gaat, getuigt van een onaannemelijke desinteresse in zijn eigen problemen en zet de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas verder op de helling. Dit klemmt des te meer daar verzoeker tijdens telefonisch contact met zijn vader hier niet verder naar geïnformeerd heeft (gehoorverslag CGVS, p.16).

Aangaande het contact met zijn familie, stelt de bestreden beslissing nog terecht het volgende: “Tot slot zijn er dan uw verklaringen met betrekking tot recent contact dat u heeft met uw familie in Afghanistan na uw vertrek en over datgene wat u weet over de huidige situatie van uw problemen in Afghanistan. U verklaart nog contact te hebben met uw vader sinds uw vertrek en wanneer u dan gevraagd wordt waar u dan met hem over praat, dat stelt u dat u spreekt over de problemen, over wat gebeurd was (CGVS, p. 8). Als u dan echter verder wordt gevraagd wat hij u dan juist daarover allemaal vertelt, dan blijkt het hier echter te gaan om de algemene situatie en incidenten die in de regio gebeurden, namelijk een zelfmoordaanslag en een arrestatie van enkele mensen door de Amerikanen, waar u en uw persoonlijke problemen concreet niets mee te maken hebben (CGVS, p. 8). Buiten deze algemene problemen zou uw vader u niets verteld hebben (CGVS, p. 8). Wanneer u dan op het einde van het interview specifiek gevraagd wordt naar wat u weet over de huidige stand van zaken van de problemen die u had in Afghanistan, dan stelt u, als u met hen belt, gewoon te vragen hoe het met hen is en dat is alles (CGVS, p. 16). Op de vraag of u dan niet enige concrete vragen stelt over uw persoonlijke situatie en de verdere ontwikkelingen van de problemen die u daar had, dan kan u alleen maar het eerder absurde antwoord

geven dat er het systeem is in Afghanistan dat als je daar bent dat ze je dan zoeken en als je er niet meer bent dan zoeken ze je niet meer, maar als je dan terug gaat dan zoeken ze je terug (CGVS, p. 16). Tot slot wordt u dan gevraagd of uw familie na uw vertrek nog iets vernomen heeft van de autoriteiten of politie of van deze (Q.F.). Hier kan u dan alleen maar op zeggen dat uw vader een oude man is die niet weet hoe hij die problemen moet opvolgen of waar hij daarvoor heen moet gaan en dat hij u daarover niets zou gezegd hebben (CGVS, p. 16). Indien de Afghaanse overheid en de taliban nu werkelijk naar u specifiek op zoek zouden zijn dan zou hier toch van hen verwacht worden dat ze nog naar u zouden komen informeren zijn bij uw familie. Nergens uit uw verklaringen hier blijkt echter dat dit het geval is, wat meteen de ernst en de geloofwaardigheid van de vervolging die u hier aanhaalt in vraag stelt." Verzoeker voert geen verweer tegen deze vaststellingen, zodat zij als vaststaand moeten beschouwd worden. Hetzelfde geldt overigens met betrekking tot de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker geen enkel document ter staving van zijn identiteit en asielrelaas neerlegt en hij geen inspanning heeft geleverd om nog documenten te bekomen na zijn aankomst in België, waardoor de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas eens te meer wordt aangetast.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn asielrelaas, toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, §141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, §97). In de zaak *Husseini tegen Zweden* oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarnaast dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker is een volwassen man en heeft gedurende vijf à zes jaar in een bakkerij gewerkt, dewelke hij de laatste jaren ook als zaakvoerder heeft uitgebaat (gehoorverslag CGVS, p.7-8). Verzoeker heeft een zus die gehuwd is en in Kabul woont (*ibid.*, p. 9). Daarenboven beschikt verzoekers familie over eigen gronden met daarop 190 appelbomen, zodat kan verwacht worden dat een verhuis naar Kabul financieel draagbaar is, hetgeen ook blijkt uit het feit dat verzoekers vader hem geld overmaakte (gehoorverslag CGVS, p.8 en 17). Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een veilige intern beschermingsalternatief beschikt in Kabul.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semiverstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" van 15 juni 2012 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" van 11 juli 2012) en die o.a. gesteund is op de voormelde UNHCR richtlijn, blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Volgens de informatie is de

verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het woelige district Surobi blijven internationale troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele "force protection" incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggefallen. Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor berrbommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op 'high profile' doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar de luchthaven, inclusief in de wijk Wazir Akbar Khan.

De SRB's waarop de bestreden beslissing is gesteund zijn samengesteld uit een veelheid aan gezaghebbende en betrouwbare bronnen die op systematische en objectieve wijze de veiligheidssituatie in Kabul analyseren.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul heden geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is. Gelet op de hoger aangehaalde internationale rechtspraak, op voormeld richtsnoer van het UNHCR en de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS